

YHS SZEMÜNK FÉNYE

II. ÉVFOLYAM 7. SZÁM - 2011. KARÁCSONY
Kiadja: Jézus Neve Plébánia, Jászberény
www.jezusneve.hu

*Minden kedves testvérünknek áldott ünnepeket kíván a
Jézus Neve Plébánia plébánosa, munkatársai és képviselőtestülete!*

BETLEHEM FÉNYE MELEGÍTSE SZÍVÜNKET!

Egyházunk liturgiája és a naptárunk is azt jelzi, hogy közeledik 2011. év vége. Ezen időszakban a liturgia a Megtestesülés szemlélésére irányítja figyelmünket. Úgy érezzük, mintha a Mennyország kapujában állnánk. Hogyan tudunk helyet készíteni a szívünkben a Megváltónak? Isten az idők kezdete óta várja, hogy az ember elfogadja az Ő közeledését. Jót akar, áldást hoz, szeretet ad, növeli bennünk a hitet. Advent a várakozás mellett a vágyakozás időszaka is, amikor éhezünk és szomjazunk Istenre, az Ő jelenlétére. Karácsony a Megváltó eljövele, Jézus jön közénk és kitarja felénk karját. Nem büntetni akar, nem szidalmazni, hanem szeretni. Ez a Karácsony titka. A nagy kérdés az, hogy oda merünk-e menni Hozzá, hogy átöleljük Őt? A betlehemi istállóban Mária karjaiban a kis Jézus. Mindez nem csak az anyai szeretet kifejezése, hanem a legnagyobb misztérium is: Isten az ember karjaiban, az ember Isten karjaiban. Ezen adventi és karácsonyi időben fedezzük fel újra Jézust. Keressük az alkalmat, hogy segítségére siessünk szükségét szenvedő Testvéreinknek, legyünk Jézus megértő és gondoskodó küldöttei minden rászoruló ember mellett. Rövidülnek a napok, de a gyertyák fénye egyre jobban világít, hiszem minden vasárnap egy gyertyával több ég az adventi koszorún.

Kívánom minden kedves Testvéremnek, hogy ez a fény járja át szívünket és otthonainkat. Jézus születésének ünnepére készülve, legyen béke és szeretet szívünkben, családjunkban, országunkban

Szeretettel: Rózsa Lajosné

AZ ÜNNEP IDEJÉN

Varga Mátyás bencés szerzetes és költő 2010 adventjében, egy gyertyagyújtás alkalmával tartott elmélkedésének szavai jutnak most az eszembe: „És vajon mi várjuk-e az Urat? Talán nem bánnánk, ha eljönne, amikor bajban vagyunk, amikor szenvedünk, amikor félünk vagy tehetetlenek vagyunk. De mi lenne, ha ma este eljönne? Mondjuk ide, Pannonhalmára?” Azt hiszem, hogy a Tisztelt Olvasónak nem kell sokáig gondolkodnia szerény kérdésemen: Mit szólnánk hozzá, ha az itt és most-ban, a pillanatnyi jelenben maga az Úr jelenne meg köztünk... mondjuk épp a legszen-
tebb estén?

Lennének egyesek, akik valószínűleg megijednének és várnák a villámokat, a mennydörgést, a föld pusztulásának jeleit. A rémület, a sikoly uralkodna akkor a világban.

Lennének olyanok is, akik a kezdeti ijedtség után minden udvariasságukat összeszedve helyet adnának a Mesternek, kávéval és teasüteménnyel kínálnák Őt. A gyerekek vidáman mutatnák meg Neki szüleitől kapott ajándékaikat.

Egyesek azt mondanák: „na ne már! Épp most szántam rá magam, hogy elmenjek síelni februárban! ... Most sikerült összekuporgatnom annyit, hogy a nyáron a gyerekekkel lemenjünk a Balatonra! ... Az ünnepek után akartam megkérni a kedvesem kezét! ... És Te pont most jössz! Nem tudnál, mondjuk egy év múlva visszajönni?”

Lennének olyanok is, akik a templomban töltve az ünnepet a legnagyobb jámborsággal keresnének az Úrnak egy főpapi széket és mesélnék el sorra a Mesternek, kisebb-nagyobb lelki sikereiket, az egyházközösség ünnepeit: azt, hogy milyen jó volt egy-egy megérett pillantás a szentségimádási óra után, egy-egy kedves mosoly az ifjúsági közösségben... És minden bizonytalannal akadnának olyanok is, akik egyszerűen azt mondanák: „Ez egy vicc!”

A lényegi kérdés talán most nem is az, hogy mit tennénk abban a pillanatban... Mert az a perc szent lenne! Akkor újulna meg a föld, akkor teljesülne be mindaz, ami számunkra az életet jelenti – elméletileg... Nem kellene majd semmit sem tennünk, mert akkor az Úr lenne az utolsó szó! Egyesek jobbra, mások balra. Mennyei dicsőség, külső sötétség. Dicsőítő zene, sírás és fogcsikorgatás.

A fontos kérdés – mint minden adventben és karácsonykor – nem a végidők jeleinek boncolgatása, hanem a következő: kifejlődött-e bennem a türelem a várakozás idején? Vágyaim álmai között meghallottam-e a nekem kimondott szavakat? Tudtam-e újra kezdeni nemcsak minden vasárnap, hanem a napnak minden órájában? Rájöttem-e vajon a legfontosabbra: Nélküle semmi vagyok, de Vele minden lehetséges?

Kívánom mindnyájunknak, hogy az ünnep forгатagában álljunk meg egy pillanatra: a csendes szobában, a templomban, a téli környezetben, bárhol... És végezzük el a számadást! De ne azért, hogy magunkat okoljuk, ha hiányosságokat vélnének felfedezni, hanem azért, hogy az Istent magasztaljuk; hogy Ő *ihyennek* teremtett minket és *így* szeret minket örökre...

SZENTMISÉVEL EMLÉKEZTÜNK

A Ferences templom október 22-i esti szentmiséje a kegyeletes megemlékezés egyike volt az 1956-os forradalomról és szabadságharcról.

Ezen a napon érkezett városunkba Dr. Heinrich Timmerevers püspök atya Vechtából és a kedves vechtai vendégek. Mindannyian a jubiláló Két Tannyelvű Katolikus Iskola ünnepségsorozatára érkeztek.

Püspök atya mutatta be az emlékmisét a zsúfolásig megtelt templomban. Az ünnepélyes bevonulásnál már látható volt püspök atya meglepődöttsége és öröme a sok hívő láttán. Taczman Andrea egyetemi hallgató köszöntötte püspök atyát és a kíséretében érkező kedves vechtai vendégeket, természetesen német nyelven. A szentmise is németül folyt. A Katolikus Iskola diákjai kezükben a német nyelvű szöveggel lelkesen kapcsolódtak be a liturgiába. Kivetítő is segített, amelyen közben pillanatképek villantak fel az 1956-os eseményekről.

Diakónus testvérünk is németül olvasta fel az evangéliumot. Ezután püspök atya beszéde következett, amelyet Dr. Novák István plébános atya azonnal fordította a kedves híveknek.

Püspök atya méltatta a forradalmi eseményeket és annak hatását az európai országokban. Idézte XVI. Benedek pápa szavait, miszerint „fontos a szabadság, hogy az ember kibontakozhasson”. Az evangéliumból (Máté evangéliuma) a legfőbb parancsra (1.2.) irányította figyelmünket. Pál apostolt is idézte, amely ma is élő, igaz kép az emberek számára. Isten szavát fogadjuk el, zárjuk szívünkbe és váljunk vele eggyé! Köszönjük meg Istennek a hitet, hogy szerethetjük Őt és felebarátainkat. A fiatalokhoz külön szólt: „Az egyház jövője Ti vagytok, kívánom, fogadjátok be Jézus Krisztust.” Megható volt zárógondolata: „Bár eltérő a nyelvünk, hagyományunk, örökségünk, de egy valami közös, és ami összeköt ez az EVANGÉLIUM.”

Szép énekekkel tette gazdagabbá, színesebbé a szentmisét a Katolikus Iskola énekkara.

Nem kis fáradság, odafigyelés, aktivitás volt mindezt megszervezni, de nagyszerűen sikerült. KÖSZÖNET és TISZTELET mindeztért plébános atyának, a Katolikus Iskola tanárainak, a diákoknak és mindazoknak, akik hozzájárultak áldozatvállalásukkal, tevékeny munkájukkal ennek az ünnepnek a méltó megemlékezéséhez. Köszönet a kedves híveknek, akik eljöttek és részesei lehettek az emlékmisének. Szeretet sugárzott a püspök atya arcáról kivonuláskor is, de ugyanazt látta a hívek tekintetében is. Az összefogás, a közös akarat, az együttműködési készség csodákra képes. Próbáljuk ezt erősíteni magunkban!

A Katolikus Iskola ünnepségsorozata tovább folytatódott, amelyről Jászberény város lapjában részletesen beszámolt Dr. Farkas Ferenc tanár úr. Köszönjük tudósításait.

*Köszönettel:
Rózsa Lajosné*

SZENT I. SZILVESZTER PÁPA LEGENDÁJA

Szilveszter (Sylvester) pápa, a katolikus egyház egyik kiemelkedő vezetője 292/1/-ben született Rómában. Ő volt a történelemben a 33. pápa. 314. január 31-én választották meg a keresztény egyház élére, mely tisztséget 335. december 31-ig /haláláig/ töltött be.

Néhány fennmaradt történet /legenda/ Szent I. Szilveszter életéből:

Rómát Nagy Konstantin császár felszabadította a zsarnokság alól. Ez hozta meg az egyház számára a szabad vallásgyakorlást. Tanúk szólnak mellette, hogy Szilvesztert hitvallóként tisztelték, mivel az utolsó üldözésben, Diocletianus idejében állhatatosan megvallotta Krisztust.

Akkori szokás szerint csak olyan férfiakat választottak és szenteltek püspökké, akik az üldözés idején hitvallók voltak. Bár Szilveszter és Konstantin között a kapcsolat nem volt felhőtlen /talán nem is ismerték egymást/, Konstantin felelősséget érzett az egyház belső békéjéért és Szilvesztert választották pápának.

Szilveszter pápaságának legfontosabb teendője volt az egyházi élet megszervezése Rómában. Ekkor még a pápák a lateráni palotában gyűltek össze. Majd a nagy római templomok építéséről Szilveszter tárgyalt a császári építészekkel. Konstantin elrendelte, hogy a lateráni palota mellé építsenek egy nagy bazilikát, amely a „Minden Templomok Anyja” nevet kapta. Így a pápák egészen a 14. századig éltek a palotában, és innen gyakorolták pápai hatalmukat.

Szilveszter évei alatt készült a Vatikáni Dombon a Szent Péter sírja fölötti bazilika. Szent Pál sírja fölé egy kisebb bazilikát építettek, majd Laterántól nem messze pedig megkezdték a „Szent Kereszt” bazilikát építeni, amely a jeruzsálemi szent helyek megjelenítője lett Rómában.

Szent Szilveszter pápától semmi írott emlék nem maradt ránk. Zsinatról nem tudunk, amit Rómában tartott volna. A szerény Szilveszter pápa alakja a legenda fényében világtörténelmileg egyedülálló jelentőségű volt, mert ő volt az a pápa, aki Nagy Konstantinnal együtt történelmet formált.

A legenda elmondja azt is, hogy Szilveszter gyógyította meg súlyos betegségéből Nagy Konstantin császárt és meg is keresztelte. A császár hálából nagy ajándékokkal halmozta el az egyházat. E legenda rendkívül nagy hatással volt az egyházi állam, illetve a birodalom és a pápaság középkori kapcsolatának alakulására.

E legendában ugyanis az áll, hogy Konstantin törvényt alkotott, melynek értelmében „az egész földkerekség papjainak a római püspök /pápa/ ugyanúgy feje, ahogyan az összes hivatalnokok feje, a császár”. A legenda késői ábrázolása a Vatikáni Múzeum Konstantin - termében látható, és mutatja a későbbi korok elképzelését Konstantin megtéréséről és ennek egyháztörténelmi jelentőségéről.

Szent I. Szilveszter pápa még Konstantin császár előtt, 335. december 30-án halt meg. A Via Salaria mentén, a Priscilla – katakombában temették el.

Ünnepét az 5. századtól december 31-én általánosan megünneplik. Szilveszter életéről és uralkodásáról Caesareai Eusebius: Konstantin életrajzából maradtak fenn adatok. Az is, hogy a császárral nagyon jó kapcsolatot épített ki és tartott fenn. Szilveszter uralkodása alatt épült a lateráni Szent János bazilika is.

A december 31-i ünnepe talán a legismertebb névnap, hiszen az újévhez is kötődik.

Hangulatos óév búcsúztatás és az újév köszöntése.

Fohász Szent I. Szilveszterhez:

„Istenünk, kérünk Szent I. Szilveszter pápa közbenjárására segítsd népedet, hogy jelen életét kormányzásod alatt élje, és boldogan találhasson el az örök életre!”

SZENT MIKLÓS PÜSPÖK LEGENDÁJA

Szent Miklós Krisztus után 245-ben a kis-ázsiai Anatólia, Patora városában született, egy gazdag család gyermekeként. Már kisgyermek korában árvaságra jutott. Szüleitől hatalmas vagyonával Patora érsekéhez /apja testvére volt/, a város kolostorába költözött. Itt nevelkedett és megszerette a kolostori életet. Iskoláinak befejeztével a papi hivatást választotta. Életét az emberiségnek és a gyerekek tanításának szentelte. Messze földre eljutott segítőkészségének híre és csodáinak története.

Az emberek kezdték imáikba foglalni nevét.

270-ben Jeruzsálembe tartó zarándokúton történtek miatt a tengerészek védőszentjévé vált. A zarándokútról visszafelé betért imádkozni Anatólia fővárosába, Myra városba, ahol legendás körülmények között püspökké választották. 52 évig volt püspök.

A gyerekekkel, emberekkel való sok törődése, szeretete miatt a nép annyira megszerette, hogy nemcsak püspököknek, még vezetőjüknek is tartották. Vagyonát a gyerekek és az emberek megsegítésére fordította.

Történt egyszer, hogy egy elszegényedett nemesember három leányát hozomány hiányában nem tudta férjhez adni. Így az a sors várt rájuk, hogy hajadonok maradnak, és nyilvánosnázba kényszerülnek. Miklós püspök egyik útja alkalmával hallotta ezt az ablakon át és elhatározta, hogy segít rajtuk. Az éj leple alatt egy-egy arannyal telt erszényt tett a szegény ember ablakába. Egyes változatok szerint három egymást követő éjjel, mások szerint három egymást követő évben. Harmadik éjjel az apa meg akarta köszönni, de Miklós püspök azt mondta, hogy egyedül Istennek köszönjék.

Hosszú, békés öregkort élt meg. A legenda szerint lelkét 342. december 6-án angyalok vitték végső nyughelyére, ahol egy tiszta forrás eredt. Ebből a tiszta forrásból áradó szeretettel küldi legendája a mai gyerekekhez utódját, a Mikulást.

Van olyan írás is, hogy hosszú öregség után 343-ban, vagy 350-ben halt meg, és temetésének napját, december 6-át ülik ünnepként. Szent Miklós nem legenda volt, hanem egy valaha élt történelmi személyiség.

Szent Miklós püspök legendája és december 6-ai egyházi ünnepe kapcsán terjedt el a 19. században, hogy a Mikulás az ablakokba helyezett és kitisztított cipőkbe szaloncukrot, vagy kisebb édességekből, déligyümölcsből álló piros csomagot tesz az ablakokba.

Az elmondott történetek nem merítik ki a legendák gazdag kincstárát. Néhány történet szól a Szent Püspökről, aki bőkezű felebaráti szeretetével a Karácsony misztériumának is előhírnöke lett.

Ezen kívül igen sok csoda is kapcsolódik Szent Miklós püspökhöz.

A régi elgondolás szerint a Mikulás a mennyben él és figyel a gyerekeket. A jelenkor Mikulása Lappföldön vagy az Északi-sarkon él, szánját rénszarvasok húzzák, na meg repülőn és különböző járműveken utazik.

Fohász Szent Miklós püspökhöz:

„Irgalmas Istenünk, alázattal kérünk, Szent Miklós püspök közbenjárására engedd, hogy minden veszedelemben oltalmat találjunk nálad és az üdvösség útján akadálytalanul haladjunk előre!”

SZŰZ MÁRIA KÖSZÖNTÉSE OKTÓBER HÓNAPBAN

Október 1-jén, szombaton Szántó József apát plébános nyitotta meg Szűz Mária köszöntését a Szentolvasó Királynéjának tiszteletére. A Rózsafüzér imádkozását tartotta nagyon fontosnak a mai családok életében. Visszaemlékezett gyermekeveire, mikor együtt imádkozták a szentolvasót, és családi imádságként élték meg a tizedek elmélkedésével, tanításával. Az imának hatalmas összetartó ereje van a családokban – hangsúlyozta.

A történelem is bizonyította Szűz Mária segítségét oly sokszor. A török veszedelem idején kétszer is, pl. 1716-ban Péterváradnál.

A szentbeszédet Jézus szavaival zárta apát úr:

„Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18, 20)

Október 2-án Dr. Márfi Gyula megyés püspök atya tartotta a szentmisét.

Régi magyar slágerek, majd John Lennon számainak szövegével indította a szentbeszédét. Elemezte a slágerek mondanivalóit, lelki tartalmukat. A rózsafüzér titkain keresztül vezette üdvösségtörténetünket, Jézus Krisztus útját, amit édesanyja végigkísért. Imádkozás közben Szűz Mária Istenanyasága elevenedik meg előttünk a Szentlélek eljövételéig.

Boldog II. János Pál pápa a hagyományos rózsafüzért kiegészítette a világosság titkaival. Jézus Jordán vízében való keresztségétől – amire nem volt szüksége, csak példát adott a bűnbánatra –, isteni erejének, dicsőségének megnyilvánulásán és Isten országának meghirdetésén keresztül eljutunk a titkokon keresztül az eukarisztia alapításáig, amelyben nekünk adja önmagát.

Szűz Mária, Jézus édesanyja, Rózsafüzér Királynéja, segíts, hogy mindig veled imádkozzuk a kedves imádságokat, a titkokat, amit kérsz tőlünk!

S.I.

BŰCSÚZTUNK

Hosszú évek sekrestyési szolgálata után Csernus Margitkától szerény körülmények között búcsúztunk október 27-én. Korát meghazudtolva végezte szívvel és lélekkel az időskor nehézségei közepette a Szent Klára Otthon kápolnájában a teendőit.

A pontosság, precizitás jellemezte munkáját. Gondoskodott az oltár szépségéről, a virágokat különös érzéssel helyezte a vázákba. A megfelelő ünnepekre az oltárterítőket simára vasalta, mert tudta és élte, hogy az Úr Jézus a vendége a szent asztalnak.

Családja körébe költözött, nővére és keresztlánya vitték magukhoz.

Kívánjuk, még sokáig éltesse a Mindenható Isten!

A keddi és pénteki szentmisékben lélekben találkozunk és imádkozunk egymásért.

S.I.

SZŰZ MÁRIA
MAGYAROK NAGYASSZONYA ÜNNEPE

Október 8-án emlékeztünk meg Szent István királyunk nemes tettéről, amelyben felajánlotta az országot Szűz Máriának.

A szentmisét és a szentbeszédet Szikszai István atya tartotta.

Örökös híján (Imre herceg halála miatt) István király az országot biztonságba akarta helyezni. Szűz Máriát választotta, az Isten anyját, neki ajánlotta fel Magyarországot. Mária országa lettünk, Magyarok Nagyasszonya a Főpatrónánk.

Országunk uralkodói, előljárói (Szent László király, András, IV. Béla, Mátyás király, Zrínyi Ilona, Zrínyi Miklós, Rákóczi Ferenc) követték Szent István tiszteletét és megtapasztalták Szűz Mária közbenjárását.

Magyarok Nagyasszonya ünnepét XIII. Leó pápa 1896-ban az ország fennállásának ezredik évében engedélyezte Magyarország számára.

A mai szentmise kezdő énekével imádkoztunk:

„Örvendezzünk mindnyájan az Úrban,
Szűz Mária, Nagyasszonyunk és Patrónánk
ünnepét ünnepelve, akinek ujjonganak az angyalok
és magasztalják Isten Fiát”.

S.I.

KERESZTSÉG (AZ ELSŐ SZENTSÉG ÉLETÜNKBEN)

A Teremtő Isten átadta az alkotó képességet szüleinknek a szeretet által Isten ajándékaival:

- Hasonlatosság reá, lelkünkben egyediségünk által.
- Értelem. (Az állatnak csak ösztöne van.)
- Szabad akaratunk. (Döntés a jó és a rossz között).

Istennel hittel, vagy nélküle, hit nélkül.

Mire hívott életre az Isten, mit szeretne? Ha életünkkel az Ő dicsőségét bizonyítanánk, s az emberi méltóságunkat a kapott kegyelmek segítségével formálnánk lelkünkben életünk, fejlődésünk során.

Azért fontos a keresztség szentsége, mert a Szentlélek ajándékaira szükségünk van, hogy a szeretetben Isten gyermekei lehessünk lélekben is. Tudjuk fogadni a szeretetet, a kegyelmek áradását, és élni tudjunk vele.

Október hónapban is történtek gyermekkeresztelek. Ezekben az esetekben a szülőkön kívül a keresztszülők is további segítők a keresztesnyvelés folyamatának.

Megindító volt két fiatalember tudatos szentségfelvétele. Ragyogott az arcuk!

A szertartás után áhítattal fogták a kapott gyertyát és a keresztlevelet. A jelenlévők együtt imádkoztak velük és értük.

S.I.

FOLYÓPART, SZERZETES, RÉVÉSZ

Szerzetes: „Sok jót cselekszel te velünk, zárándokló szerzetesekkel, sokunkat átvitél már a folyón. Vajon te is a helyes ösvény keresője vagy?”

Jót tenni – egyszerű gesztus. De mégis nehéz. Nehéz, mert valamiről le kell mondanom, hátra kell lépnem eggyel, a másikat kell támogatnom. Megteszem vajon minden nap?

Révész: „Keresőnek nevezed magad, tiszteletre méltó barátom, pedig már sok évet megértél, és Gótama szerzeteseinek öltözetét hordod.”

A külsőségek teszik az embert. Az, ami valójában eltakar; testileg és lelkileg. Az, ami védelmet és biztonságot nyújt, de egyszerre bekorlátoz. A lélek szabad. A külsőségek teszik az embert. Valóban?

Szerzetes: „Öreg vagyok, igen, hanem a kereséssel nem hagytam fel. Örökké keresni fogok, úgy tűnik, ez a rendeltetésem. Úgy látom, te is kereső ember voltál. Nem szólnál nekem erről valamit, tiszteletre méltó révész?”

Egész életen át keresni – legfőképpen a boldogságot. Ezt teszi mindenki. De mi a boldogság? Egy szerelem, egy utazás, egy röpke pillanat. Bele lehet fáradni. Én mit keresek?

Révész: „Ugyan, mi mondanivalóm lehetne neked, tiszteletre méltó barátom? Talán, hogy túl sokat keresel? Hogy épp a sok keresés miatt nem találsz semmit?”

Mértéktelenség. Nem elég ez vagy az, új kell. A régi nem tud kielégíteni. És az örök értékek? Azok idejét múltak. Nincs örök. Minden változik. Még a szeretet is? Hit, remény, szeretet...

Szerzetes: „Hogy lehetséges ez?”

A mester tanít – én kérdezek. Ennyit még talán megteszek. Még akkor is, ha nem érdekel üzenete.

Evezz a mélyre! ... De félek tőle! ... Félsz magadtól?

Révész: „Ha valaki keres, könnyen megeshetik vele, hogy már csak azt a valamit látja meg, amit keres, hogy semmit sem tud megtalálni vagy magába fogadni, mert mindig csak arra gondol, amit keres, mert egyetlen célja van, mert megszállottja e célnak. Aki keres, az egyetlen célra tör. Megtalálni viszont azt jelenti: az ember szabaddá lesz, nyitottá lesz, nem törődik a céllal.”

Ne törődjek a boldogsággal? Igen, inkább válj eggyé vele. Válj eggyé a szeretet jelével, mert az, az örök boldogság. Még akkor is, ha fáj, még akkor is, ha küzdened kell. Mindennek ellenére. Hit, remény, szeretet; e három, de legnagyobb ... Jézus!

Hermann Hesse Sziddhárta c. hindu regéjét hívtam segítségül.